

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Indøvelse i Christendom

Citation: Kierkegaard, Søren: "Indøvelse i Christendom", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. I.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ic-txt-shoot-idcae39390-eaae-471d-aa67-90bed4fee8f1.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 12

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

VII

Joh. XII, 32: **Og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig .**

Ja, Herre Jesus Christus, hvad enten vi ere langt borte eller nærvæd, langt borte fra Dig i Menneskenes forvirrede Vrimmel, i verdslig Travlhed, i jordisk Bekymring, i timelig Glæde, i blot menneskelig Høihed, eller længere borte fra alt Dette, i Eensomhed, i Forladthed, i Miskjendelse, i Ringhed – og Dig nærmere: drag Du os, drag os ganske til Dig.

Hvorledes de forelæste hellige Ord ere at forstaae, have vi nu viist fra forskjellige Sider, ikke som var deres Mening derved blevet forskjellig, nei men fra forskjellige Sider have vi stræbt at komme til den ene og samme Mening af Ordene. At denne er Ordenes rette Mening, vil vel heller Ingen nægte os. Men til Bekræftelse ville vi dog ikke undlade at anføre Den, der ikke blot, som Forfatteren af Ordene, dog vel er sine egne Ords bedste Fortolker, men ved sin guddommelige Myndighed paabyder Taushed, og bortskærer al videre Fortolkning, hvis den ikke fører til det Samme: Apostelen Johannes. Han siger udtrykkelig i det følgende Vers, 33: men han (Christus) sagde dette for at betegne, hvad Død han skulde døe. Altsaa Ophøielsen fra Jorden forklarer Apostelen om Fornedrelsen, om den dybeste Fornedrelse, Korsfæstelsen. Christelig forstaaet er altsaa i denne Verden Ophøielse Fornedrelse. Saa indgik Christus til Høiheden, men hans Liv og Levnet paa Jorden er jo hvad han efterlod til Efterfølgelse: at sand Ophøielse er Fornedrelse, eller at Fornedrelse er sand Ophøielse.

Her ville vi saa slutte disse Udviklinger, overladende til Enhver, om han vil læse, overladende det til Læseren, hvilken Anvendelse han, i Henseende til Inderliggjørelse, vil paa sig gjøre af det Læste.

Men Dig, Herre Jesus Christus, ville vi bede, at Du vil drage os og drage os ganske til Dig. Hvad enten vort Liv skal glide roligt hen i Hytten ved den stille Sø, eller vi skulle forsøges i Kamp med Livets Storme paa det oprørte Hav; hvad enten vi skulle »søge Ære i at leve stille« (1 Thess. 4, 11) eller, stridende, i Fornedrelsen: drag Du os, og drag os ganske til Dig. Naar Du blot drager os, da er dog Alt vundet, om vi end, menneskelig talt, Intet vandt, og Intet tabt, om vi end, menneskelig talt, tabte Alt: da var hiint eller dette Livs-Vilkaar vort Livs Sandhed; thi Du drager Ingen til uværdig Fjernhed fra Farerne, men heller Ingen ud i dumdristig Voven.

Vi bede for Alle. For det spæde Barn, som Forældrene føre til Dig, at Du vil *drage* det til Dig. Og naar senere Forældrene virke saaledes paa Barnet, at det føres til Dig, da bede vi Dig at velsigne denne deres Gjerning; men naar de virke forstyrrende paa Barnet, at Du da vil bøde derpaa, saa dette Forstyrrende ikke drager Barnet fra Dig, at Du vil lade ogsaa Dette tjene Barnet for at drages til Dig: o, Du som kaldte Dig »Veien«, Du har jo just ogsaa derfor flere Veie, end der er Stjerner paa Himlen, og overalt Vei, Vei som fører til »Veien«. – Vi bede for Dem, der have fornyet den Pagt med Dig, hvilken vi Alle have indgaaet, de Fleste af os ogsaa fornyet, de Fleste af os ogsaa atter brudt, dog ikke Alle, thi vi bede jo for Dem, der, i en anden Forstand end Barnet, staae som ved Indgangen til Livet, efter at have fornyet deres Daabs-Pagt: vi bede Dig, at Du vil drage dem til Dig. O, Du, der ikke blot tager Løfter, og ikke blot selv holder Løfte, men ogsaa er et stakkels Menneske behjælpelig i at holde sit Løfte: Du drage dem til Dig ved »Løftet«, og brydes det, Du drage dem atter til Dig ved det atter og atter fornyede Løfte. – Vi bede for Dem, der oplevede, hvad der jordisk er dette jordiske Livs skjønneste Betydning, for Dem, der i Elskov fandt hinanden, vi bede for de Elskende, at de ikke maae love hinanden mere end at de kunne holde det; og selv om de kunne holde det, bede vi Dig, at de ikke maae love hinanden for meget i Elskov, at denne deres Elskov ikke maatte vorde dem til Hinder for, at Du kan drage dem til Dig, at den meget mere maatte være dem behjælpelig dertil. – Vi bede for Manden, at hans betydningsfulde Gjerning, hvis han er saaledes stillet i Livet, eller hans travle Virksomhed, eller hans møjsommelige Arbeiden ikke maatte bringe ham Dig i Glemme, men at han i sin Gjerning, i sin Virksomhed, i sin Arbeiden maatte føle sig mere og mere dragen til Dig. – Vi bede for Hustruen, hvem det stillere Liv blev anviist, fjernere fra Verdens Adspredelser og Larm, at hun under sin elskelige Gjerning i Hjemmet maa bevare i dybeste Forstand »Samling« ved at føle sig mere og mere dragen til Dig. – Vi bede for Oldingen i Livets Aften, at, nu da Arbeidets Tid er forbi, Tanken om Dig, der drager ham til Dig, maa ganske fylde hans Sjel; vi bede for Oldingen paa Gravens Rand, at Du vil drage ham til Dig. – Vi bede for Alle, for Den der i dette Øieblik hilser Dagens Lys, at dette maatte vorde ham Livets Betydning, at drages til Dig; og vi bede for den Døende, Den hvem maaskee Meget og Mange ønskede at holde tilbage, og Den, ak hvem Intet og Ingen holder paa: vi bede, at det maa have været ham Livets Betydning, at drages til Dig.

Vi bede for den Glade og Lykkelige, Den der for Glæde neppe veed hvor han skal hen, at Du vil drage ham til Dig, og lade ham lære, at det er derhen, han skal gaae; vi bede for den Lidende, der ikke veed, hvorhen han skal gaae i sin Elendighed, at Du vil drage ham til Dig: at baade den Lykkelige og den Lidende, hvor ueens end deres Vilkaar er i Livet, maatte enes i Eet, i ikke at vide nogen Anden at gaae til, end til Dig.

Vi bede for Dem, der have Omvendelse behov, at Du vil drage dem til Dig fra Fortabelsens Vei paa Sandhedens; for Dem, der have vendt sig til Dig og fundet Veien, bede vi, at de maatte gjøre Fremgang paa Veien, dragne til Dig. Og da, naar Sandheden er »Veien«, der jo »kan feiles paa tre Maader: ved at gaae feil af Veien, ved at snuble paa Veien, ved at svinge af fra Veien« – saa bede vi Dig, at Du vil drage de Vildfarende til Dig fra Afveien, styrke de Snublende paa Veien, føre de Forvildede tilbage til Veien.

Saaledes bede vi for Alle; dog Ingen formaaer jo at nævne hver Enkelt, ja, hvo formaaede blot at nævne alle Forskjellighederne! Saa nævne vi endnu blot een Forskjel. Vi bede for Dem, der ere Ordets Tjenere, Dem hvis Gjerning det er, saavidt et Menneske formaaer det, at drage Menneskene til Dig: vi bede, at Du vil velsigne deres Gjerning, men at de tillige selv i denne deres Gjerning maae drages til Dig, at de ikke, i Iver for at drage Andre til Dig, selv holdtes tilbage fra Dig. Og vi bede for de menige Christne, at de, selv dragne til Dig, ikke maae tænke saaledes ringe om sig selv, som var det ikke ogsaa dem givet, at drage Andre til Dig, saavidt da et Menneske formaaer det.

Saavidt et Menneske formaaer det; thi Du er dog kun Den, der kan drage til Dig, om Du end formaaer at bruge Alt og Alle – for at drage Alle til Dig.